

Lieta Nr.A420293713

SKA – 756/2015

SPRIEDUMS

Rīgā 2015.gada 8.septembrī

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesnese I.Skultāne

tiesnese V.Krūmiņa

tiesnese L.Slica

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par administratīvā akta izdošanu – pienākuma uzlikšanu Rīgas domes Mājokļu un vides departamentam reģistrēt /pers. A/ palīdzības saņemšanai sociālā dzīvokļa vai sociālās dzīvojamās telpas izīrēšanai 13.reģistrā, sakarā ar Rīgas domes Mājokļu un vides departamenta kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2015.gada 13.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/ vērsās Rīgas domes Mājokļu un vides departamentā (turpmāk – departaments), lūdzot rast iespēju piešķirt viņam vienistabas dzīvokli un paskaidrojot, ka dzīvo valsts sociālās aprūpes centra „/Nosaukums/" filiāles „/Nosaukums/" pusceļa mājā „/Nosaukums/", bet pirms tam dzīvojis Rīgā.

Departaments atteica reģistrēt pieteicēju palīdzības saņemšanai sociālā dzīvokļa vai sociālās

dzīvojamās telpas (turpmāk – sociālais dzīvoklis) izīrēšanai 13.reģistrā, jo pieteicējs neatbilst likuma „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" 5.panta pirmās daļas 1.punktā, ceturtajā daļā un Rīgas domes 2010.gada 15.jūnija saistošo noteikumu Nr.80 „Par reģistrācijas un palīdzības sniegšanas kārtību dzīvokļa jautājumu risināšanā" (turpmāk – noteikumi Nr. 80) 66.2.9., 66.2.10.apakšpunktā (šobrīd attiecīgi 66.2.8. un 66.2.9.apakšpunkts) noteiktajām personu kategorijām. Administratīvais process iestādē noslēdzās ar departamenta 2012.gada 12.novembra lēmumu Nr.DMV-12-20606-ap.

Pieteicējs vērsās administratīvajā tiesā.

[2] Izskatot lietu sakarā ar departamenta apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa, pievienojoties rajona tiesas sprieduma motivācijai, ar 2015.gada 13.februāra spriedumu pieteikumu apmierināja, uzliekot pienākumu departamentam reģistrēt pieteicēju palīdzības saņemšanai sociālā dzīvokļa izīrēšanai 13.reģistrā. Apgabaltiesas spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Saskaņā ar Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta otrās daļas 3.punktu un šā panta trešo daļu (redakcijā, kas ir spēkā no 2012.gada 22.decembra) pašvaldībai ir pienākums nodrošināt izmitināšanu personai, kurai pārtraukta pakalpojuma sniegšana ilgstošas aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā (turpmāk – aprūpes institūcija), ja šai personai nav iespējams likumā noteiktajā kārtībā iemitināties agrāk aizņemtajā dzīvojamā telpā.

Konkrētajā lietā pieteicējs saņem sociālo pakalpojumu aprūpes institūcijā, bet ir vērsies pie aprūpes institūcijas vadītāja ar iesniegumu par šī pakalpojuma pārtraukšanu, kas par to ir informējis Rīgas pilsētas pašvaldību, kuras teritorijā pirms iestāšanās aprūpes institūcijā pieteicējs dzīvojis. Pašvaldība sniegusi informāciju, ka dzīvoklis, kurā līdz 2000.gadam, kad tika ievietots aprūpes institūcijā, dzīvoja pieteicējs, 2005.gadā ir izīrēts citām personām. Tātad pieteicējam nav iespējams iemitināties agrāk aizņemtajā dzīvojamā telpā.

Pieteicējs ir 2.grupas invalīds un atbilst maznodrošinātas personas statusam. Pieteicēja mantiskais stāvoklis liecina par to, ka viņam reāli nepieciešama palīdzība dzīvokļa jautājuma risināšanā.

Līdz ar to izpildās Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešajā daļā minētie priekšnoteikumi un Rīgas pilsētas pašvaldībai ir pienākums nodrošināt pieteicējam izmitināšanu.

[2.2] Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešās daļas mērķis ir gan novērst iespējamos cilvēktiesību pārkāpumus, kas saistīti ar personas tiesību uz brīvību nepamatotiem ierobežojumiem, gan nodrošināt sociālo palīdzību. Personas, kuras pārtrauc saņemt ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas pakalpojumus, vērtējamas kā sociāli mazaizsargātas.

Tas, ka aprūpes institūcijas vadītājs tikai informējis pašvaldību par personas iesniegumu, bet vēl nav pārtraukta pakalpojuma sniegšana, nav pamats, lai pašvaldība nelemtu par izmitināšanas nodrošināšanu. Tas nepieciešams, lai persona nepaliktu bez pajumtes.

[2.3] Uz Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma pamata nav izdotas tiesību normas, kas skaidri noteic, kādā veidā un termiņā pašvaldībai ir pienākums nodrošināt minētā likuma 28. panta trešajā daļā noteikto izmitināšanu.

Likums „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" un likums „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām", kas noteic vispārējo kārtību, kādā tiek sniegta palīdzība dzīvokļa jautājumu risināšanā, neparedz, ka pašvaldībai ar dzīvojamo telpu ir pienākums nodrošināt arī personu, kurai tiek pārtraukta pakalpojuma sniegšana aprūpes institūcijā un kurai nav iespējams likumā noteiktajā kārtībā iemitināties agrāk aizņemtajā dzīvojamā telpā.

Arī noteikumi Nr.80 nenoteic, kā tiek nodrošināta personu izmitināšana Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešajā daļā minētajā gadījumā. Turklāt šie noteikumi nav izdoti saskaņā ar Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likumu.

Taču saskaņā ar juridiskās obstrukcijas aizliegumu apstāklis, ka nav noteikts tiesību normas piemērošanas mehānisms, nevar būt par pamatu, lai iestāde atteiktos izlemt jautājumu pēc būtības. Turklāt Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešās daļas tiesību norma ir speciāla un jaunāka tiesību norma, kas nosaka pašvaldības pienākumu sniegt sociālo palīdzību dzīvokļa jautājuma

risināšanā arī gadījumā, kas nav minēts vispārējās un vecākās likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" un likuma „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" normās.

[2.4] Ņemot vērā, ka tiesību normas nenoteic Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešās daļas piemērošanas kārtību, šī nepilnība ir novēršama, lietojot tiesību analoģijas metodi. Līdzīgus gadījumus noteic likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta pirmās daļas 3., 5. un 6.punkts un likuma „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" 5.pants. Atbilstoši likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 17. un 18.pantam, likuma „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" 9. un 10.pantam, kā arī noteikumu Nr.80 35., 46., 66.punktam persona vispirms tiek reģistrēta kādā no pašvaldības veidotajiem reģistriem kā persona, kas var pretendēt uz palīdzību dzīvokļa jautājuma risināšanā.

Ņemot vērā, ka konkrētajā gadījumā pieteicējs ir lūdzis pārtraukt pakalpojumu sniegšanu aprūpes institūcijā, pieteicējs ir 2.grupas invalīds, maznodrošināta un mazaizsargāta persona, kā arī pieteicējs ir lūdzis viņu reģistrēt sociālā dzīvokļa izīrēšanai, bet atbilstoši noteikumu Nr.80 9.1.3.apakšpunktam un 66.punktam Rīgas pilsētas pašvaldībā visas personas sociālā dzīvokļa izīrēšanai tiek reģistrētas 13.reģistrā, piemērojot tiesību analoģiju, pieteicējs ir reģistrējams 13.reģistrā.

[2.5] Tiesvedības laikā ir notikusi tiesiskās situācijas maiņa, jo izdarīti grozījumi Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešajā daļā. Taču tiesvedības laikā pieteicējs ir atkārtoti vērsies departamentā, kā arī par pieteicēja tiesību ievērošanu departamentā ir vērsies Latvijas Republikas Tiesībsarga birojs, un iestāde atbildes ir sniegusi jau pēc tam, kad attiecīgie grozījumi ir stājušies spēkā. Ievērojot minēto, nav pamata vērtēt tiesiskos un faktiskos apstākļus labvēlīga administratīvā akta izdošanai laikā, kad pieteicējs sākotnēji vērsās iestādē ar iesniegumu, kura rezultātā tika pieņemts šajā lietā pārsūdzētais iestādes lēmums.

[3] Departaments par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, norādot turpmāk minētos argumentus.

[3.1] Izskatāmajā gadījumā departamentam saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 7.pantu bija jārīkojas normatīvajos aktos noteikto pilnvaru ietvaros, departamentam nebija rīcības brīvības.

Pirms ievietošanas aprūpes institūcijā pieteicējs pašvaldībai nebija nodevis pieteicēja īpašumā esošu vai īrētu dzīvojamo telpu, kā arī pieteicējs nav bijis izlikts no dzīvojamās telpas, pamatojoties uz likuma „Par dzīvojamo telpu īri" $28.^2$panta pirmo daļu. Līdz ar to departamentam savas kompetences robežās nebija tiesiska pamata noteikumos Nr.80 paredzētajā kārtībā pieņemt pieteicējam labvēlīgu lēmumu par viņa reģistrāciju palīdzības saņemšanai sociālā dzīvokļa izīrēšanai 13.reģistrā.

[3.2] Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešajā daļā pašvaldībai nav noteikts pienākums nodrošināt personai tiesības īrēt tieši sociālo dzīvokli, bet gan nodrošināt attiecīgajai personai izmitināšanu.

[3.3] Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešajā daļā noteikto pienākumu nodrošināt izmitināšanu personām, kuras pastāvīgi dzīvo aprūpes institūcijā un vēlas turpināt patstāvīgu dzīvi, pašvaldība izpilda, ievērojot citu kārtību. Saskaņā ar Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likumu ir izdoti Rīgas domes 2012.gada 4.septembra saistošie noteikumi Nr.184 „Rīgas pilsētas pašvaldības sniegto sociālo pakalpojumu saņemšanas un samaksas kārtība" (turpmāk – noteikumi Nr.184). Atbilstoši šiem noteikumiem pašvaldība izpilda Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešajā daļā noteikto pienākumu nodrošināt attiecīgajai personai izmitināšanu, sniedzot grupu mājas (dzīvokļa) pakalpojumus.

Lai pieteiktos minētajos noteikumos paredzēto pakalpojumu saņemšanai, pieteicējam bija jāvēršas Rīgas Sociālajā dienestā.

[3.4] Noteikumi Nr.80 ir izdoti saskaņā ar likumu „Par dzīvojamo telpu īri", likumu „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" un likumu „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" un nav izdoti saskaņā ar Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likumu. Rīgas pašvaldībā sociālā dzīvokļa izīrēšanai 13.reģistrā tiek reģistrētas nevis visas personas, bet tikai tās personas, kuras atbilst normatīvajos aktos noteiktajiem kritērijiem. Tā kā pastāv tiesiskais regulējums – uz Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma pamata pieņemtie noteikumi Nr.184 – par Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešajā daļā noteiktā pašvaldības pienākuma

nodrošināt attiecīgajai personai izmitināšanu izpildi, nav pamata pēc analoģijas piemērot noteikumus Nr.80.

[3.5] Tiesa, kļūdaini piemērojot analoģijas metodi, izskatāmās lietas faktiskajiem apstākļiem un tiesiskajam regulējumam nepareizi piemēroja likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta pirmās daļas 3., 5. un 6.punktu, likuma „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" 5.pantu un noteikumu Nr.80 9.1.3.apakšpunktu un 66.punktu, kā arī nepareizi iztulkoja un piemēroja Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešo daļu un nepareizi nepiemēroja noteikumu Nr.184 7., 86. un 87.punktu, kas noveda pie nepareizas lietas izspriešanas.

[4] Pieteicējs par kasācijas sūdzību iesniedzis paskaidrojumu, norādot, ka tiesas spriedums ir pamatots, bet kasācijas sūdzība – noraidāma.

Motīvu daļa

[5] Augstākā tiesa atzīst par pareizu apgabaltiesas spriedumā ietverto pamatojumu, atzīstot, ka pieteicējs ir reģistrējams pašvaldības palīdzības saņemšanai sociālā dzīvokļa izīrēšanai 13.reģistrā, tāpēc atbilstoši Administratīvā procesa likuma 349.panta ceturtajai daļai tam pievienojas.

[6] Apgabaltiesa ir pareizi interpretējusi un konkrētajiem apstākļiem piemērojusi Sociālo

pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešo daļu, kas noteic, ka gadījumā, ja persona lūdz pārtraukt tai sniegto pakalpojumu aprūpes institūcijā, pašvaldībai, kuras administratīvajā teritorijā persona dzīvojusi pirms iestāšanās aprūpes institūcijā, ir pienākums nodrošināt šai personai izmitināšanu, ja tai nav iespējams likumā noteiktajā kārtībā iemitināties agrāk aizņemtajā dzīvojamā telpā.

Var piekrist kasatorei, ka minētajā tiesību normā nav noteikts pašvaldības pienākums izīrēt tieši sociālo dzīvokli. Taču kasatore nepamatoti uzskata, ka minētā pienākuma izpilde vienmēr var tikt nodrošināta atbilstoši noteikumiem Nr.184, sniedzot grupu mājas (dzīvokļa) pakalpojumu. Par šo kasācijas sūdzības argumentu Augstākā tiesa norāda turpmāk minēto.

[7] Lai arī tiesību norma, kas noteic pašvaldības pienākumu izmitināt personu, kurai tiek izbeigta pakalpojuma sniegšana aprūpes institūcijā, ir iekļauta Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likumā, tas nenozīmē, ka normā minētais pašvaldības pienākums ikvienā gadījumā būtu izpildāms, sniedzot citu sociālo pakalpojumu.

Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta trešā daļa attiecas uz panta otrajā daļā minētajiem gadījumiem, kad tiek pārtraukta pakalpojuma sniegšana aprūpes institūcijā. Taču panta otrā daļa ietver trīs atšķirīgus gadījumus, kad pakalpojuma sniegšana aprūpes institūcijā var tikt pārtraukta. Tas var notikt gan pakalpojuma saņēmējam apdraudot citu personu dzīvību, veselību vai pārkāpjot noslēgtā līguma noteikumus (1.punkts), gan gadījumā, kad personai rehabilitācijas rezultātā vairs nav nepieciešami aprūpes institūcijas pakalpojumi un tos var nomainīt ar pakalpojumiem dzīvesvietā (2.punkts), gan arī tad, ja persona pati lūdz pārtraukt pakalpojuma sniegšanu (3.punkts). Līdz ar to atšķirīgi, ņemot vērā konkrētos pakalpojuma aprūpes institūcijā izbeigšanas apstākļus un pamatu, izpildāms 28.panta trešās daļas trešajā teikumā noteiktais pašvaldības pienākums personu izmitināt.

[8] Mājokļa nodrošināšana grupu mājā (dzīvoklī) ir sociālās rehabilitācijas pakalpojums personas dzīvesvietā, kas paredzēts personām ar garīga rakstura traucējumiem, kurām ir objektīvas grūtības dzīvot

patstāvīgi, bet nav nepieciešama atrašanās ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā (*sk. Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 27.[1]pantu*). Tādā gadījumā viens sociālā pakalpojuma veids – dzīvošana aprūpes institūcijā – tiek nomainīts ar citu sociālo pakalpojumu dzīvesvietā – dzīvošanu grupu mājā (dzīvoklī), taču ja persona vēlas dzīvot tajā (*sk. Ministru kabineta 2008.gada 21.aprīļa noteikumu Nr.288 „Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības saņemšanas kārtība" 21.punktu*).

Tādējādi Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta otrās daļas 2.punktā minētajā gadījumā pašvaldība minētā panta trešajā daļā tai noteikto pienākumu var izpildīt, atbilstoši noteikumiem Nr.184 izmitinot personu grupu mājā (dzīvoklī).

[9] Savukārt Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 28.panta otrās daļas 3.punktā minētajā gadījumā, kas atbilst konkrētās lietas faktiskajiem apstākļiem, 28.panta trešās daļas trešajā teikumā noteiktā pašvaldības pienākuma mērķis ir cits. Proti, nevis personai sniegt cita veida sociālās rehabilitācijas pakalpojumu, bet gan personu, kura līdz šim ilgstoši saņēmusi sociālo pakalpojumu (dzīvojusi) aprūpes institūcijā, bet turpmāk grib un var dzīvot patstāvīgi, nodrošināt ar *dzīvojamo telpu*, ja pēc uzturēšanās minētajā aprūpes institūcijā personai vairs nav iespēju iemitināties agrāk aizņemtajā dzīvojamā telpā. Būtībā minētā norma šādā gadījumā noteic pašvaldības pienākumu sniegt minētajām personām palīdzību dzīvokļa jautājuma risināšanā, ko vispārīgi regulē likums „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā". Savukārt sociālā dzīvokļa izīrēšana ir viens no šādas palīdzības veidiem (*sk. likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 3.panta 2.punktu un 22.pantu, likumu „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām"*).

[10] Apgabaltiesa konstatējusi, ka pieteicējs pašvaldības palīdzību dzīvokļa jautājuma risināšanā vēlējies saņemt tieši kā sociālā dzīvokļa izīrēšanu, kā arī atzinusi, ka pieteicējs ir reģistrējams Rīgas pilsētas pašvaldības palīdzības saņemšanai sociālā dzīvokļa izīrēšanai 13.reģistrā.

Nosacījumi, kādiem pastāvot personai ir tiesības īrēt sociālo dzīvokli, ietverti likuma „Par

sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" 5.pantā. Atbilstoši panta pirmajai daļai personai cita starpā ir jābūt sociāli maznodrošinātai (trūcīgai) vai sociāli mazaizsargātai. Tiesa atzinusi, ka pieteicējs tāds ir. Tajā pašā laikā nav strīda, ka pieteicējs neatbilst minētās panta daļas punktos uzskaitītajiem nosacījumiem. Taču panta ceturtā daļa paredz, ka pašvaldība var noteikt atvieglotus nosacījumus personas (ģimenes) atzīšanai par tiesīgu īrēt sociālo dzīvokli.

Rīgas pilsētas pašvaldība šos jautājumus noregulējusi noteikumos Nr.80. To, kuras personas reģistrējamas 13.reģistrā sociālā dzīvokļa izīrēšanai, noteic noteikumu Nr.80 66.punkts. 66.2.8.apakšpunktā ir ietverti arī 2.grupas invalīdi, kuri pastāvīgi dzīvo sociālās rehabilitācijas un aprūpes iestādē un pirms ievietošanas šajā iestādē tās īrēto dzīvojamo telpu nodevuši pašvaldībai, un ja sniegts attiecīgs sociālā dienesta atzinums.

Kasatore uzskata, ka nav pamata pieteicēju reģistrēt 13.reģistrā, jo neizpildās noteikumu Nr.80 66.2.8. un 66.2.9.apakšpunkta (pašvaldības lēmumu pieņemšanas brīdī attiecīgi 66.2.9. un 66.2.10.apakšpunkts) prasības, tostarp, ka pieteicējs nav nodevis pašvaldībai iepriekš īrēto dzīvokli.

Uz šo kasatores argumentu Augstākā tiesa, pirmkārt, norāda, ka tiesa no pašvaldības sniegtās informācijas konstatējusi, ka pieteicēja līdz ievietošanai aprūpes institūcijā aizņemtais dzīvoklis 2005.gadā izīrēts citām personām. Tātad pieteicēja īrētais dzīvoklis ir nonācis pašvaldības rīcībā, lai arī ne uzreiz pēc pieteicēja ievietošanas aprūpes institūcijā. Tādējādi pēc būtības 66.2.8.apakšpunktā minētā prasība par īrētā dzīvokļa nodošanu pašvaldībai ir izpildījusies.

Otrkārt, kā jau norādīts iepriekš, Augstākā tiesa apgabaltiesas sprieduma pamatojumu atzīst par pareizu, arī jautājumā par tiesību analoģijas metodes piemērošanu, kā rezultātā tiesa secinājusi, ka ir pamats pieteicēja reģistrēšanai 13.reģistrā.

[11] Kasatore uzskata, ka atbilstoši Administratīvā procesa likuma 7.pantā ietvertajam tiesiskuma principam tai bija jārīkojas atbilstoši normatīvajos aktos noteikto pilnvaru ietvaros. Taču pieteicējs neatbilst tiesību normās minētajiem nosacījumiem, lai viņu reģistrētu 13.reģistrā.

Tiesiskuma princips nozīmē, ka iestādes rīcībai jāatbilst tiesību normām un ka iestāde darbojas normatīvajos aktos noteikto pilnvaru ietvaros un savas pilnvaras var izmantot tikai atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim.

Taču tajā pašā laikā atbilstoši tiesību normu saprātīgas piemērošanas principam iestādei, piemērojot tiesību normas, jāizmanto tiesību normu interpretācijas metodes, lai sasniegtu taisnīgāko un lietderīgāko rezultātu (Administratīvā procesa likuma 8. un 17.pants).

Tiesību normu interpretācijas piemērošanu noteic Administratīvā procesa likuma 17.pants. Atbilstoši šā panta otrajai daļai, ja iestāde vai tiesa konstatē tiesību sistēmā nepilnību, tā var šo nepilnību novērst, arī lietojot analoģijas metodi, proti, sistēmiski analizējot līdzīgu gadījumu tiesisko regulējumu un šīs analīzes rezultātā konstatētos tiesību principus piemērojot konkrētajā gadījumā.

Līdz ar to tiesiskuma princips neierobežo iestādi kā tiesību normu piemērotāju piemērojamās tiesību normas interpretēt, arī piemērot analoģijas metodi, lai sasniegtu taisnīgāko un lietderīgāko rezultātu. Konkrētajā gadījumā tiesa pamatoti piemēroja analoģijas metodi, kura konkrētajā gadījumā bija jāpiemēro arī kasatorei, ja tā uzskatīja, ka noteikumi Nr.80 tieši nenoteic pieteicēja tiesības tikt reģistrētam 13.reģistrā.

[12] Ievērojot minētos apsvērumus kopumā, kasācijas sūdzības argumenti nav pamats apgabaltiesas sprieduma atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.[1]panta ceturto daļu, 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2015.gada 13.februāra spriedumu, bet Rīgas domes Mājokļu un vides departamenta kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese *(paraksts)* I.Skultāne

Tiesnese	*(paraksts)*	V.Krūmiņa
Tiesnese	*(paraksts)*	L.Slica